

Den islamiske Ideologis Metode

Artiklens punkter:

1. Idé (*fikrah*)
2. Metode (*tareeqah*)
3. Middel (*waseelah*)
4. Måde (*usloub*)
5. Plan (*khittah*)
6. Strategi (*estrateejiya*)
7. Taktik (*takteek*)

Indledning

En ideologi (*mabda*) kan generelt defineres som et sæt af relaterede opfattelser og anskuelser, der udgør selve grundlaget for det politiske, økonomiske, og sociale system. Efter yderligere granskning af de fundament, som findes i enhver ideologi, vil man opdage, at en ideologi har en **Metode** eller en teknik, hvormed dens **Idéer** kan realiseres. Altså vil man forstå, at ideologien består af to primære elementer: **Idé** og **Metode**.

Derfor skal vi i vores søgen efter oprejsning (*nahda*), begrænse alle vores handlinger til den **Metode**, som udspringer fra vores ideologi. Og hvis vi ikke gør det, så vil vi komme til at udføre handlinger, som ikke udspringer fra den islamiske ideologi, hvor vi forsømmer de islamiske mål og delvise mål.

Før vi kan opfatte realiteten af de handlinger, der betragtes som en del af den islamiske **Metode**, er vi nød til at forstå naturen af og forskellen på, hvad der er **Middel**, **Måde** og **Plan**, såvel som opfattelsen af **Strategi** og **Taktik**.

Idé (*Fikrah*)

Termen *fikrah* kan oversættes til en **Idé** eller tanke. Den mest grundlæggende tanke, anskuelsens doktrin, betegnes *'aqidah*. Fra denne *'aqidah* udspringer der tanker og et system, som behandler alle livets aspekter. **Idéen** kan derfor både referere til *'aqidah*, eller de tanker, der udspringer fra den. **Idéen** er det ene af de to elementer i en ideologi.

1. *'Aqidah* er den grundlæggende tanke om universet, mennesket og livet. Eksempelvis:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾

”Sig: ’Allah er Én””. [MOQ al-Ikhlās 112:1]

Denne *ayah* er en idé, som er direkte relateret til *'aqidah*.

2. Regler (*ahkam*) udledes fra doktrinen, og anvendes til at behandle livets anliggender generelt.

﴿وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا﴾

”Men Allah tillod handel og Han forbød *riba* (åger, renter)””. [MOQ al-Baqarah 2:275]

Denne *ayah* resulterer i tanker relateret til bestemte forhold, dvs. til økonomien og til *'ibadaat* (dvs. tilbudseshandlinger). Andre *ayaat* rummer tanker relateret til betingelserne for, og bekræftelsen af, Khalifaen, det islamiske syn på mænd og kvinder og regler relateret til transaktioner, føde, beklædning osv.

Metode (*Tareeqah*)

Metoden er den materielle manifestation af **Idéen**, som søger at bringe ideologien til værks. Og **Metoden** adresserer følgende emner:

- a. Implementering af ideologiens behandlinger
- b. Bevarelse af ideologiens *'aqidah*
- c. Udbredelse af ideologien

Den islamiske **Metode** for implementering af Islam i samfundet sker gennem Khalifaen. Khilafah er en komplet statsstruktur, som har til opgave at varetage implementeringen af Islam i livets affærer og dette inkluderer Khalifaen, hans udøvende og delegerede assistenter, domstolene, og resten af systemet.

For at kunne kategorisere en handling som en del af **Metoden**, så skal den godkendes af et *daleel* eller bevis. Derudover skal enhver handling der er en del af **Metoden** godkendes med et *daleel* før man kan kategorisere den således. *Al-Jihad* er eksempelvis en **Metode**, hvorfra mange handlinger forgrener sig. Og de er alle sammen baseret på et bevis. Eksempelvis indledningen af kamp, og hvordan Islam skal præsenteres til dem vi skal kæmpe imod, er alt sammen baseret på beviser. Og andre specifikke beviser beskriver og klargør de omstændigheder, hvorunder det tillades, at kampen suspenderes midlertidigt. Og det vil stå klart, at disse handlinger er en del af **Metoden**, der skal overholdes, ved at man udfører handlingerne på præcis samme måde, som de blev udført af Sendebudet ﷺ. Altså er det totalt forbudt, at modificere (tilføje, udelade eller ændre på) nogen af disse handlinger. Det er totalt forbudt at afvige bare lidt fra de handlinger, idet de alle sammen udspringer fra **Metoden**.

Fra det førnævnte er det tydeligt, at **Idéen** og **Metoden** udgør ideologien. Derfor skal de begge adopteres, og overholdes med absolut og urokelig overbevisning, idet det er forbudt at man adopterer **Idéen** og svigter **Metoden**, ligesom det er forbudt at adoptere **Metoden**, og svigte **Idéen**. Altså er det at forlade *salah* ligeså forbudt som det at forlade afhugningen af tyvens hånd, og det at forlade betalingen af *zakah*, er ligeså forbudt som det at man forsømmer *Jihad*, og det at begå kannibalisme, er ikke værre end at man konspirerer imod Muslimerne, og at drikke alkohol, er ligeså forbudt som den muslimske Ummahs politiske splittelse.

Alle disse tanker og opfattelser er en uadskillelig del af Islam, som skal adopteres fuldt ud, idet Allah ﷻ siger:

﴿أَفْتُمُونَنَّا بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ﴾

”Erkender I så en del af Bogen, men fornægter en (anden) del? Hvad er så belønningen til den af jer, der gør dette, andet end ydmygelse (*khizyun*) i det jordiske liv, og på Opstandelsesdagen, vil vedkommende blive tilskrevet den allerværste straf”. [MOQ al-Baqarah 2:85]

Altså klargør Islam både **Idéen** og **Metoden**, og befaler os at opretholde og overholde begge to og forbyder os at forlade en af dem.

Da **Idéen** og **Metoden** nu er blevet forklaret vil vi uddybe **Måden**, **Midlet** og **Planen**. Disse tre opfattelser kan da lyde som synonymmer i betydning, men de er i virkeligheden forskellige. Hver af disse termer skal defineres klart, for at vi kan levere Islam på den korrekte måde, og klarheden i disse termer skal opretholdes altid, for således at vi kan beskytte os imod enhver afvigelse fra den korrekte vej. Man kan spørge, hvorfor det er så vigtigt at klargøre forskellen på disse termer, og definere dem adskilt fra hinanden.

Vigtigheden af at indse disse forskelle, bliver meget relevant, når vi tager et kig på de nylige arkiver af den islamiske historie, hvor den muslimske Ummah ikke kunne skelne imellem teknologi og kultur. Og Ummah importerede og adopterede mange kulturelle elementer fra den vestlige civilisation.

Denne manglende forståelse af, og bevidsthed om, forskellene på **Måden**, **Midlet**, og **Planen**, har ført muslimerne til den svageste og mørkeste periode af deres historie, og den islamiske Ummah lider stadig af konsekvenserne af denne manglende bevidsthed. Muslimerne tog fra den Vestlige civilisation, hvad Islam forbød, og afviste og forlod hvad Islam tillod dem at adoptere fra den. Altså er det vigtigt for Muslimerne at forstå **Måden**, **Midlet**, og **Planen**, således at de kan adskille dem fra hinanden.

Måden (*Usloub*)

Måden er en handling, der forgrener sig fra **Metoden**. Men den adskiller sig fra **Metoden** i og med intet *daleel* (bevis) specifikt foreskriver denne type af handling. I dette tilfælde betragtes beviset for den basale handling som en iværksættelse og forstærkning af **Måden**.

Eksempelvis i *al-Jihad* findes der beviser, som befaler os at forberede så meget styrke som muligt, for at bekæmpe fjenden. Allah ﷻ siger:

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ﴾

”Og forbered alt hvad I formår af styrke overfor dem (fjenden)”. [MOQ al-Anfal 8:60]

Denne forberedelse indebærer mange forberedende handlinger, såsom at anvende en bestemt måde, hvorpå våben fremstilles, bestemte militærtekniske måder adopteres, og så fremdeles. Og alle disse handlinger inkluderes i ordet ”forbered”; der er ikke behov for at beskrive hver eneste handling, idet det generelle bevis, som foreskriver forberedelse, betragtes som nok til alle disse handlinger.

Og at vælge en khalifah for alle muslimer, er en handling hvorfra adskillige handlinger forgrener sig, såsom at man adopterer bestemte valgprocedurer, og indsamler stemmer. Det at man adopterer bestemte **Måder**, hvorpå en styrke forberedes overfor fjenden, og en bestemt procedure for at vælge khalifaen, er alt sammen handlinger, som ikke har brug for noget specifikt bevis. **Måden**, som er et sæt af forgrenede handlinger, antager samme dom eller afgørelse som dommen for den grundlæggende handling uden behov for et specifikt bevis. Adoptering af en særlig krigsstil, en særlig procedure for indsamlingen af stemmer, et særligt trafiksystem, og at man opdeler militærstyrken i underdivisioner, betragtes som **Måder**, som adopteres for at man kan opnå et bestemt formål, og er tilladte at adoptere. Undtagelsen sker, når en bestemt **Måde** skal adopteres, hvor så denne specifikke **Måde** bliver obligatorisk, fordi det juridiske princip siger:

« مَا لَا يُنْمُ الْوَاجِبُ إِلَّا بِهِ فَهُوَ وَاجِبٌ »

”Det, som kræves, for at fuldføre en pligt, er også obligatorisk”.

!! [Juridisk princip, der kan praktiseres i mandub (det opfordrede) og mubah (det tilladte), men ikke i haram (det illegitime)] !!

Fra dette kan vi se, at ingen forpligtes til at følge en bestemt **Måde** (undtagen, når en specifik **Måde** er obligatorisk), fordi det betragtes som en naturlig del af individets personlighed. Altså kan **Måden** variere fra person til person, såsom at skrive et brev, en bog, eller blot at udtrykke sig. **Måder** antager forskellige former, og er modtagelige overfor ændringer, fra en situation til en anden.

Desuden så er det ikke praktisk, at man forholder sig til en bestemt **Måde**, som skal være den målestok, hvorpå alle andre **Måder** evalueres. Det er fordi en **Måde** kan være succesfuld i en given situation, men en total fiasko i andre situationer. **Måden** dikteres af handlingens natur. Derfor er det ikke acceptabelt, at den er inaktiv, og afhænger af bestemte **Måder**, hvor den så afviser adopteringen af andre **Måder**.

Og det er ydermere obligatorisk, at vi ivrigt søger efter de mest effektive **Måder**. I mange tilfælde førte effektive **Måder** til ekstraordinære resultater, ligesom de manøvrer Khalid bin al-Walid ﷺ udførte, da han

trak sin hær tilbage i *Mu'tab* Kampen. Resultatet var, at han ﷺ frelste hæren fra en forestående udslettelse.

Forskellen på Metoden og Måden

Gennem *da'wabs* historie kan man se, at der er mange situationer, som klargør forskellen på **Metoden** og **Måden**, og at vi er pålagt at adoptere og opretholde **Metoden** uden afvigelse. Det skal stå klart at vi ikke er forpligtede til at adoptere en specifik **Måde**. Profeten Muhammads ﷺ Sunnah betragtes som en uadskillelig og sammenhængende del af Islam. Sunnah forklarer og beskriver mange tanker og regler som er foreskrevet i Qur'anen på en detaljeret måde. Denne forklaring og illustration af en bestemt tanke, har samme afgørelse og dom som selve tanken.

Eksempelvis hvordan man beder, er en illustration og iværksættelse af Allahs ﷻ ordre om at vi skal udføre bønner. Allah ﷻ foreskrev udførelsen af bønner og *hajj*, og deres detaljer. Alle de handlinger bærer samme domme som selve tanken idet de handlinger blot illustrerer hvordan disse tanker skal iværksættes.

Dog var nogle af Profetens ﷺ handlinger ikke en illustration af en tanke. I dette tilfælde skal de handlinger have støttende beviser, for at bevise om de enten er obligatoriske, opfordrede, tilladte, eller udelukkende er forbeholdt Profeten ﷺ. Før man kan vide om en handling fra Sendebudet ﷺ er obligatorisk, opfordret, eller tilladt, er man nød til at tage regler indenfor *usul ul-fiqh* (fundamenterne for den islamiske jura) i betragtning.

Et studie af Profetens ﷺ handlinger igennem de forskellige faser af den islamiske *da'wab*, viser at bestemte handlinger er en del af **Metoden**, og andre er en del af **Måden**. Og Profeten ﷺ bar Islam hvor han fulgte en **Metode**, og indledte nogle handlinger undervejs mens han bar kaldet til Islam. Det er obligatorisk at følge Profeten Muhammad ﷺ, når hans ﷺ handlinger betragtes som en **Metode**, og opfordret at følge når hans ﷺ handlinger blot er opfordrede.

Eksempelvis Profetens ﷺ **Metode** når han ﷺ bar Islam og bevægede sig fra den ene fase af sin *da'wab* til den næste, og hans ﷺ indledning i hver eneste fase med en ny handling, som ikke blev udført i foregående fase, og hans ﷺ beslutsomhed og udholdenhed i at udføre de samme handlinger, til trods for de potentielt farlige resultater, anses alt sammen som et overordentligt antal støttende beviser på, at disse typer af handlinger er obligatoriske og en del af **Metoden**.

Især det faktum, at Profeten ﷺ var kompromisløs og udholdende i at koncentrere sin indsats på kultivering af individer i studiekredse, og uddanne den generelle offentlighed, og desuden hans ﷺ standhaftighed og udholdenhed i den handling, repræsenterer utvivlsomt et bjerg af støttende beviser på, at uddannelsen af offentligheden og individerne, er en del af **Metoden**. Altså skal den adopteres. Indledningen af den anden fase af den islamiske *da'wab* som blev foretaget af Profeten ﷺ, involverer to handlinger som ikke blev indledt i den første fase:

- a. En adressering af samfundets afskyelige praksis, ligesom da Profeten ﷺ kritiserede bedrageri, snyd på vægtskålene, og begravelsen af pigebørn.
- b. Hans ﷺ indledning af afsløringen af idoltilbedernes komplotter imod Muslimerne, som fandt sted under krigen imellem Romerne og Perserne.

Alle disse handlinger antyder, at afsløringen af ikke-muslimernes komplotter, og adressering af samfundets anliggender på basis af Islam, er en del af **Metoden**. At Profeten ﷺ indledte disse handlinger i den anden fase af *da'wab* og ikke i den første fase antyder at disse specifikke handlinger er nødvendige og obligatoriske i denne særskilte fase.

Og Profetens ﷺ indledning til at søge beskyttelse for at bære Islam og hans ﷺ beslutsomhed til at gøre dette, og det at han ﷺ sendte Mus'ab bin Umayr til Madinah antyder, at denne søgen efter beskyttelse for at kunne bære Islam, også er en del af **Metoden**. For at bære det islamiske kald, så er det derfor nødvendigt, at man indplanter de islamiske tanker i den generelle offentlighed i den første fase af det islamiske kald. Og det var

også nødvendigt, at afsløre ikke-muslimernes komplotter, og adressere samfundets sager på basis af Islam i den anden fase af det islamiske kald. Derfor var det nødvendigt for at etablere den islamiske stat, der betragtes som tredje fase af det islamiske kald. Det var ydermere påkrævet at konfrontere idoltilbedernes ideologi, og blive ved med at gøre det. Alt dette er en del af **Metoden**. Profetens ﷺ beslutsomhed, og at disse handlinger blev indledt var for at illustrere det obligatoriske i disse handlinger i kaldet til Islam. Beviset på at disse handlinger er obligatoriske, er denne *ayah*:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾

”I har sandelig det bedste eksempel i Allahs Sendebud”. [MOQ al-Ahzab 33:21]

At følge i Profetens ﷺ fodspor opnås ved at indlede de handlinger, som blev udført af Profeten ﷺ på præcis samme måde, som de skal udføres. Dette er noget, som diskuteres i detaljer i flere Jurabøger. Imam Al-Qurafi dedikerede et kapitel i sin bog *Al-Furooq*¹, hvori han forklarede, at alt hvad Profeten ﷺ gjorde som Imam eller Qadi ikke kan udføres af en anden, medmindre han er en Imam eller Qadi, og det Profeten ﷺ gjorde som en der kaldte til Islam, er obligatorisk for os som personer, der bærer kaldet til Islam.

Altså er det ikke tilladt, når vi bærer Islams Budskab, at indlede nogen materielle handlinger, forud for etableringen af den islamiske stat idet det kun er den islamiske stat som foretager en materiel kamp. Dette er fordi Profeten ﷺ først indledte de materielle handlinger, da han ﷺ blev Imam for den islamiske stat. Af denne grund indledte Profeten ﷺ ikke materielle handlinger i Makkah, fordi han ﷺ ikke var regent i Makkah.

Derudover ser vi, at Profeten ﷺ indledte nogle handlinger da han ﷺ bar Islams Budskab. Hans ﷺ handlinger hvor han uddannede offentligheden antog forskellige former mens den intensive uddannelse, som blev leveret på den private arena, antog formen af studiekredse (ligesom hos al-Khabbab). Talen adresseret til den generelle offentlighed antog forskellige **Måder**, såsom da Profeten ﷺ inviterede nogle folk til et måltid med det formål at levere Islams Budskab, eller da han ﷺ stod på *Al-Safaa* (et bjerg), og kaldte til Islam.

Alle disse handlinger skal betragtes som forgreninger af en grundlæggende opfattelse, hvilket i dette tilfælde er den offentlige uddannelse. Det obligatoriske her er den offentlige uddannelse, men **Måden** der blev anvendt varierede, og derfor er vi ikke pålagt at følge de samme **Måder**, som blev adopteret af Profeten ﷺ. Vi kan tale til folk, hvor man samles, såsom i moskéen, til bryllupper, eller til en begravelse; gennem medier, i busser, toge, fly osv... Profeten ﷺ indledte også handlinger da han ﷺ søgte beskyttelse. Og han ﷺ søgte kun beskyttelse hos muslimske stammer og stærke muslimske individer.

Derfor kan vi søge beskyttelsen hos stammer, militærledere, eller masserne, så længe de er Muslimer. Disse handlinger klassificeres som **Måder**, der antager mange former, alt efter deres omstændigheder. At søge beskyttelse fra de magtfulde ændrer sig ikke, men de magtfulde kan ændre sig. For at opsummere, defineres **Måden** som hvordan en given obligatorisk sag bliver udført og det kræver ikke et særskilt bevis eftersom det allerede er understøttet i beviset for den primære eller grundlæggende handling og formålet der skal søges. Eksempelvis forberedelsen af styrke for at konfrontere fjenden er en obligatorisk handling, der kan opnås gennem mange **Måder**, som kan bruges effektivt for at opnå formålet.

Midlet (*waseelah*)

Midlet er det fysiske værktøj, hvis adoptering er tilladt, når en bestemt handling bliver indledt. Brugen af papir til at skrive på, eller en radio til at høre taler, eller sværdet som kampmiddel, klassificeres alt sammen som et **Middel**. Princippet indenfor *usul ul fiqh* lyder således:

الأصلُ في الأشياءِ الإباحةُ

¹ www.almeshkat.net/books/open.php?cat=36&book=2248

”Det grundlæggende i tingene, er tilladelsen (til at bruge dem)”. [Juridisk princip]

Det vil sige at alting er tilladt, undtagen det som forbydes specifikt af et tekstuel bevis. Vi kan for eksempel bruge stemmeboks som **Middel** i en valgproces og vi kan adoptere bestemte kampmidler såsom at besidde interkontinentale ballistiske missiler, eller bruge satellitter som et kommunikationsmiddel. Derudover kan vi adressere folket med en folder, en løbeseddel, eller tidsskrifter. Alle disse **Midler** er tilladte. Og Profeten ﷺ sendte engang nogen til Yemen, for at lære hvordan sværd fremstilles, og han ﷺ adopterede denne nye teknologi.

Planen (*al-Khittah*)

Planen er en generel politik, dirigeret hen imod opnåelsen af et bestemt formål der dikteres af 'Aqidah og **Metoden**. Profeten ﷺ anskuede denne verden fra et specifikt perspektiv. Og han ﷺ bar Islams Budskab til samfundet. Quraish i Makkah var den første stat på den Arabiske Halvø, og en stor hindring i vejen for det islamiske kald. Derfor ser vi, at Profeten ﷺ nedfældede den passende **Plan**, for at tage sig af denne hindring. **Planen** afslører, at Profeten ﷺ ville prøve, at isolere Quraish fra de andre stammer. Så han ﷺ omringede Quraish med stammer, som havde omfavnet Islam, eller havde fredsaftaler med Muslimerne. Den første opgave Profeten ﷺ påtog sig efter at han ﷺ slog sig ned i Madinah, var etableringen af en traktat med de stammer, som beboede området imellem Madinah og det Røde Hav, såsom stammerne Juhainah, Dhamrah og Ghaffari, og han overvågede Quraishs aktiviteter.

Som et resultat af denne **Plan** indtraf Badr, Uhud og al-Ahzab kampene. Og da Profeten ﷺ så opdagede kommunikationen imellem Khaibar-stammen og Quraish, lagde han ﷺ en ny **Plan**, som førte til en traktat imellem Muslimerne og Quraish. Således brugte Profeten ﷺ alle sine kræfter på at underkue Khaibar efter at han ﷺ ikke kunne lave en traktat med dem. Derefter indledte Profeten ﷺ handlinger, som kunne fremme opnåelsen af **Planens** formål indtil den viste sig i Hudaibiyah Traktaten. Og da han ﷺ havde underkuet Khaibar, var Makkah det næste mål, og han ﷺ lagde en anden **Plan** der dikterede hæmningen af Quraish. Som et resultat fandt erobringen af Makkah sted.

Profeten ﷺ lagde så en anden **Plan**, for at bære Islam udenrigs som et universelt kald. Så han ﷺ sendte et brev til Kongerne i den Arabiske Halvø og til alle Kongerne i de nærliggende lande. Der blev sendt breve til Egyptens Konge, Muqawqas; Kejseren af Rom, Herkules; og Kongen af Persien, Kisrah. Altså ser vi, at Profeten ﷺ lagde **Planer** for at opnå bestemte formål, og han ﷺ ændrede planerne, da målene ændrede sig. Ydermere så adopterede Profeten ﷺ bestemte **Måder** hvorpå en bestemt **Plan** skulle opnås, som han ﷺ indledte. For hæmningen af Quraish dikterede overvågning af Quraish og etableringen af kommunikation med stammerne omkring Quraish. Etablering af en traktat med Quraish dikterede også bestemte handlinger, som indtraf i Hudaibiyah Traktaten og bestemte manøvrer som Profeten ﷺ udførte umiddelbart før og efter selve ratificeringen af traktaten. Når en stat iværksætter **Planer**, så gør den det for at opnå særlige mål, som dikteres af statens politik. Når der sker pres for at ændre **Planerne**, så kan staten ikke ændre dem, for det er forbudt at forlade **Planerne** idet det er nødvendigt for den islamiske stat at fungere som den ledende stat i verden.

At forlade eksekvering af adopterede **Planer**, vil sige at forlade Islams Budskab, hvilket i sidste ende vil sige at forlade den ledende position, der er ensbetydende med en hæmning af statens magt, og det var noget, den Osmanniske Khilafah var kendetegnet med i sine sidste dage.

Planlægning er nødvendigt for staten, og dem der bærer *da'wah*, fordi Profeten ﷺ lagde **Planer** i Makkah og Madinah. Han ﷺ forlod ikke planlægning i nogen som helst fase af det islamiske kald. Og hver eneste fase af det islamiske kald, dikterer en bestemt **Plan**. Eksempelvis at tilegne sig den offentlige opinion til den islamiske tanke, dikterer vekselvirkning med samfundet, som i sidste ende dikterer, at man lever sammen med samfundet. At leve sammen med samfundet, sker ikke før vi indtræder samfundet. Derfor er indtræden i samfundet en nødvendig **Plan**, der dikterer mange **Måder**, offentlige taler og politisk (intellektuel) kamp

(*keifal*).

To yderligere termer, som man bør være bevidst om, er **Strategi** og **Taktik**. Til at starte med, blev **Strategi** og **Taktik** anvendt som militærtermer. Men i dag har de en bredere betydning og forholdet mellem **Strategi** og **Taktik**, ligner forholdet mellem **Planen** og **Måden**.

Strategi (Estrateejiya)

Strategi defineres som selve kunsten at bruge en nation eller gruppes politiske, økonomiske, psykologiske og militære kræfter, for at tilegne sig højst mulige støtte til en adopteret politik i krig og fred. Politikken bygger på nationens ideologi. Nogle folk refererer også til det som en større eller højtstående **Strategi**, for så at adskille det fra den oprindeligt udelukkende militære anvendelse af ordet '**Strategi**'. Idet krigen ikke er andet end en handling, for at opnå et mål, staten ikke kunne opnå gennem diplomati, er det passende at diskutere **Strategi** i en bredere kontekst. **Strategi** behandler en stats operationelle scene, på det diplomatiske, økonomiske og militære niveau. Dette handler om at afgøre, hvilke resurser staten vil anvende, og til hvilken grad, for at opnå formålet. Med andre ord, **Strategi** er statens globale **Plan**.

Som et eksempel, så var det Profetens ﷺ formål at bære Islam til arabere og ikke-arabere. Dette krævede en **Strategi**, for at gøre den islamiske stat i stand til først at overleve i, og derefter dominere den Arabiske Halvø. I denne sammenhæng forsøgte Muhammed ﷺ at isolere den største stamme, Quraish, ved at indgå en serie af traktater med dens naboer. Derefter forsøgte han ﷺ politisk og militært at komme i kamp med Quraish. Som et resultat af dette engagement var Muhammad ﷺ i stand til at neutralisere Quraish. Dette gjorde ham i stand til at dominere den Arabiske Halvø, hvorefter staten fortsatte med at bære Islam til resten af menneskeheden.

Taktik (Takteek)

I krigsførelse er **Taktik** kunsten at kæmpe kampe på land, til vands, og i luften, og eksekvering af angrebs- og forsvarsmanøvrer. Generelt er det kunsten eller en persons evne til at anvende de tilstedeværende midler, for at opnå et mål. Det handler altså om at anvende en eller flere strategiske resurser på en specifik måde for at tjene strategiens objekt. Ligesom en **Måde** vil en **Taktik** også være baseret på hvad der menes at være effektivt på et bestemt tidspunkt. Den har ikke brug for et bevis til at gøre det tilladt medmindre en specifik **Taktik** eller **Måde** involverer *haram* handlinger. Hvis det er tilfældet vil den **Taktik** være *haram*, eksempelvis at sidde sammen med folk som drikker vin, med det formål at bære *da'wah* til dem.

En **Taktik** kræver kreativitet, så den kan fungere i den situation, man står overfor. Den bør også være fleksibel således, at man kan tilpasse sig til den ændrede situation. Eksempelvis kendte Profeten ﷺ til kommunikationen imellem Khaibar og Quraish. Og han ﷺ forsøgte at sætte en stopper for det. Dette var den **Taktik**, han ﷺ adopterede til at starte med. Da den fejlede, så besluttede Profeten ﷺ sig for en ny **Plan**, som var at etablere en traktat med Quraish. Hertil så indledte han ﷺ en ny **Taktik**, såsom *'umrah* (lille *hajj*) til Makkah, og den holdning, han ﷺ havde under kampagnen ved al-Hudaibiyah nær Makkah. Altså ændrede den **Taktik** sig under kampagnen, ifølge den nye **Plan** og omstændighederne.

Profeten ﷺ havde kendskab til kommunikationen imellem Khaibar stammen og Quraish, så han ﷺ forsøgte at sætte en stopper for kommunikationen. Først tog han ﷺ kontakt til Khaibar, for at etablere en traktat, men hans ﷺ forsøg var ikke til nogen nytte. Derfor ændrede Profeten ﷺ sin **Taktik**, for at etablere en traktat med Quraish. Han ﷺ indledte handlinger, eller ændrede **Taktik**, for at opnå målet. Altså ændrede **Taktikken** sig ifølge omstændighederne.

Dette var de almene betydninger af de opfattelser, som bør opretholdes og fremskyndes af Muslimerne og især af dem der kalder til Islam. Eftersom dem der kalder til Islam er fremtidige statsmænd, bør de udvikle og øge deres bevidsthed om alle de sager, der er relaterede til disse opfattelser. Vi skal leve optil udtalelsen

fra 'Umar bin al-Khattab رضي الله عنه, da han sagde: **"Jeg er ikke en bedrager, og bedrageren kan ikke bedrage mig"**.